

ДОБРИ ЖОТЕВ
ФАЕТОН, КОЧИЯШЪТ
НЕБЕСЕН

chitanka.info

Дойде часът да ви припомня
далечната легенда
за мене, Фаетон,
синът на смъртната Климена
и бога Феб.

Макар и вече да не мога
да сметна дните, откогато
пренесох се в подземната Аида,
все още оня страшен спомен
вледява ме.

... Не вярвах, че съм син на Феб,
та майка си попитах.
А тя погали ме,
отправи трескави очи
съм слънчевия диск
и те — два жертвеника живи, —
от блясъка му озарени,
припламваха пророчески:
„Кълна се в светлината свята
на тоз,
когото виждаш сам,
в кръвта ти святкат пламъци
от неговата кръв.
Иди при него, и ще чуеш
това, което майка ти
издума
и се закле!“

Сърцето ми прескочи разума
и както става във легендите,
вървах до края на света
и стигнах татковия дом.
Поех край мощните колони,

отправили сияния
към небеса и земни ширини.
Разтваряха крила пред мен
врати от сплетени лъчи.
Преминах коридори —
прозирни като млечен път,
додето зърнах татко си
на своя звезден трон
и се стъписах поразен
от хубостта му.

Не, никога не бих могъл
да я опиша!
Човешкото ми слово,
попаднало под светлината ѝ,
ще заприлича на луна,
останала на небесата
при ясен ден.

Очи наведох, онемял
от бащиния блясък.
А той усмихна се и стана:
„Добре дошъл при мене,
мой сине, Фаетон!
Самата истина са думите
на майка ти Климена.
Но виждам във душата ти
неверие гнезди!
Затуй за сетно доказателство
заклевам се
в свещените води на Стикс,
каквото пожелаеш ти —
ще го изпълня!“

Не го дочаках да довърши
и викнах:
„Ти всеки ден

със колесницата си слънчева
преброждаш небесата.
Желая днеска върху нея
да бъда кочияша аз!“

Да бях поискал да изтръгне
сърцето си,
тъй нямаше
да се изплаши Феб.
Гласът му потрепера:
„Заклех се вече и е късно!
Но, сине!
Погледай само лудите коне
как гънат своя впряг!
Във жилите им
времето взривено е!
Погледай шеметния път,
пространствата разсякъл!

По него трябва да преминеш ти
в най-точен полет!
Защото само тъй
земя и всичко нейно
живот ще могат да получат.
А иначе...
Излитнеш ли високо,
небето ще подпалиш.
Ако се спуснеш ниско,
ще изгориш земята.

Не, не! Поискай всичко друго!
С кои ръце ще обуздаеш
небесните жребци?
Чуй, тази страшна колесница
удържам само аз.
Друг никой бог не е посмял
да вземе огнените поводи.

Дори самият Юпитер,
най-мощният от мощните,
едвам се справя с нея!“

Ако не искаш някого
да спреш —
възпирай го!
Наместо да срази душата ми
изплакания бащин страх,
безпаметно нетърпелив,
възседнах капрата...

Да, време е да си припомните
далечната легенда!
Отдавна сте разбрали —
не само аз, —
и вие сте деца на слънцето.
Хилядолетия пътувахте,
за да достигнете до него.
И стигнахте!
И също като мен
на капрата се качвате...

Ако не бях видял с очите си
запалилите градове,
в които помня как със тленното
и камъка припламна,
уста не бих отворил.
Но моето мълчание
ще бъде смъртен грях!
Послушайте!
Ще ви предам съветите
на татко Феб, които той
към мен отправя някога.
Дано не са напразни тоя път!
Помнете името на всеки кон!
Та щом в небето понесат

божествената колесница,
по име да ги назовавате.
Така всесилния им бяс
гласът ви
ще смирява.

Пирой, Еой, Етон, Флегон
се казват те.
Възвие ли Пирой
към полюса,
извикайте: „Пирой!“
На юг ли тръгнете: „Еой!“
Усетите ли, че се вдигате,
възпирайте Етон.
Заслиза ли
надоле колесницата,
Флегон задържайте!

Нещастен аз!
Забравих имената им,
макар че татко Феб,
преди да тръгна, ми ги каза.
И тъкмо на зенита
жребците подлудяха
и слънчевата колесница
затътна по небето
като подгонена от харпии.
Възви встрани,
изхвърли се нагоре,
а после слезе под луната
и почна страшното!

Видях, обнажени от огън,
Олимп, Родоп, Ганг, Ефрат.
Видях, как бялата глава
на Алпите
обезснежена задимя.

Как начаса
завряха трите океана
и рибите, сварени в тях,
се люшнаха отгоре
и от коремите им побеля
безмерната повърхност.

Макар да бях във висина,
дочух гласа на Гея —
великата кърмилница,
напукана от огъня
до двата полюса,
как моли се на Юпитер
да я спаси.

И Юпитер яви се.
За миг като в кошмарен сън
съзрях могъщия му образ
и мълнията, със която
разчупи колесницата
и мен погуби.

Погинах аз.
Легендата остана.
Но тя не е легенда вече.
И аз ви виждам върху капрата.
Конете виждам.
И мегатонната
вихрушка на ядрата,
стаена в ставите им тъмни.
И лудото ви нетърпение,
съвсем на моето подобно...

Мразѝ ме страх, деца на слънцето!
Научени ли са ръцете
и умът ви
да управляват колесницата,

с която Юпитер
едвам се справяше?
Или сте като мен поели
ведно
със поводите гибелта си?

Да можех само, бих ви спрял!
Не мога!
Затуй повтарям:
Помнете името на всеки кон!
И никакъв камшик!
Юздите дръжте здраво!
И имената им не викайте
ни с яд,
ни с гняв,
ни с отчаяние!
Гласът ви да е светла мъдрост
и доброта,
което е едно и също!

Как искам да ви вярвам!
На добър път, деца на слънцето!
На Добър път!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.